

นิทานเรียงความ หัวข้อ “ แม่ คือ พระ...ผู้ให้ ”

ความฝันของคนตาบอด

กาลครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ ผมคือเด็กหนุ่มที่มองไม่เห็นอะไรเลยแต่กำเนิด แม่ของผมบอกว่า ผมมีความผิดปกติทางด้านสายตา ผมไม่สามารถมองเห็นอะไรต่อมิอะไรบนโลกใบนี้ได้เหมือนกับมนุษย์คนอื่นๆ มีหลายต่อหลายคนถามผมว่า ตอนที่ผมนอนหลับ ในความฝันของผมมองเห็นอะไร ผมไม่สามารถตอบคำถามคนเหล่านี้ได้เลย มันมีเพียงความมืดมิดและร่องเท้านักเรียนคู่หนึ่งที่ผมใส่ไปโรงเรียนทุกวัน ร่องเท้าคู่นี้แม่นำมันมาจากที่ทำงาน แม่ผมเป็นแม่บ้านทำความสะอาด เราสองคนมีฐานะยากจน แม่จะสอนผมอยู่เสมอว่า เราเป็นคนฐานะยากจน ให้ใช้จ่ายอย่างประหยัด แม่เลยนำร่องเท้านักเรียนสีน้ำตาลที่มีเด็กคนหนึ่งเอามาทิ้งไว้ แม่เอามันมาทำความสะอาดเสียใหม่ ร่องเท้าคู่นั้นมีรู โป้เล็กๆ ใต้ร่องเท้า แต่ผมก็ไม่เคยมองเห็นมันหรอกนะ ในทุกๆ เช้าแม่ของผมจะไปส่งผมที่โรงเรียน แม่จูงแขนผมมาที่หน้าห้องเรียนแล้วฝากคุณครูให้ดูแลผม แล้วในทุกเย็นแม่ของผมก็จะมารับผมกลับบ้านเสมอ มีอยู่วันหนึ่งคุณครูประจำชั้นของผมบอกกับนักเรียนผู้ชายทุกคนว่า เราจะมีการประกวดร่องเท้านักเรียนกันในช่วงสัปดาห์หน้า ให้นักเรียนทำความสะอาดมาให้พร้อม พอถึงวันประกวด ผมค้นลิ้มทำความสะอาดร่องเท้ามา คุณครูประจำชั้นของผมก็ทำการมองดูร่องเท้าของนักเรียนผู้ชายทุกคน ผมแทบไม่เชื่อหูตัวเองเลยว่า ผมนั้นได้รางวัลชนะเลิศ แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้เพื่อนๆ หัวเราะก็คือ มีเพื่อนคนหนึ่งบอกให้ผมหยากร่องเท้าให้คุณครูดู พอผมหยากร่องเท้าเท่านั้นแหละทุกคนในห้องต่างก็หัวเราะกันยกใหญ่ที่เห็นร่องเท้าของผมเป็นรู โป้ ผมไม่ได้โกรธหรือเกลียดอะไรที่เพื่อนๆ หัวเราะในร่องเท้าของผม ผมมีความสุขซะอีก เพราะได้รู้ว่าช่วงวันหยุดที่ผ่านมา แม่ของผมได้เอาร่องเท้านักเรียนไปซักให้ โดยที่ไม่ได้บอกให้ผมรู้ แล้วผมก็ได้รางวัลจากคุณครูโดยเป็นร่องเท้าคู่อื่นๆ หลังจากนั้นก็เอาร่องเท้าคู่อื่นๆ มาใส่กล่องเก็บไว้อย่างดี แล้วใส่ร่องเท้าคู่อื่นๆ ที่คุณครูให้เป็นรางวัลไปโรงเรียน ผมอยากเก็บร่องเท้าคู่นั้นเอาไว้กับตัวผมตลอดไป ผมได้แต่สัมผัสมันอยู่เสมอ มันคงจะสะอาดมากเลยสินะ สะอาดเหมือนกับความรักที่บริสุทธิ์ที่แม่มอบให้ผมในทุกวันอย่างไม่มีวันเสื่อมคลาย ผมไม่เคยมองเห็นร่องเท้าคู่นั้น ใบหน้าของแม่ผมก็ไม่เคยมองเห็น ผมได้แต่เอามือไปสัมผัสใบหน้าของแม่เวลาที่แม่นอนหลับ ถ้าแม่รู้สึกตัวตื่น แม่จะนำมือของแม่มาสัมผัสที่มีมือของผมทันที ผมรู้สึกอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก ในความฝันที่มองไม่เห็นของผม ผมรู้สึกได้ว่าแม่นั้นได้โอบกอดร่างกายและหัวใจผมเอาไว้อยู่เสมอ มาในวันนี้ก็ผ่านมาหลายปีแล้ว ผมได้เรียนจบหลักสูตรปริญญาตรี แม่ของผมไม่สามารถเดินได้ เหมือนกับแม่ของคนอื่นๆ เพราะแม่ของผมต้องนั่งรถเข็น โดยที่มีผมคอยปรนนิบัติแม่อยู่ใกล้ๆ ตลอดเวลา เหมือนกับที่แม่คอยปรนนิบัติผม เวลาที่ผมยังเป็นเด็ก แม่ครับ...ร่องเท้าคู่นั้นแม่ยังจำได้ไหม ผมเก็บใส่กล่องเอาไว้อย่างดี ผมไม่อยากจะนำร่องเท้าคู่นั้นมาใส่เลย ผมอยากเก็บมันเอาไว้ตลอดไป เหมือนกับความรักที่บริสุทธิ์ที่แม่มอบให้กับผม ผมเป็นคนตาบอดที่โชคดีเหลือเกิน มาในวันนี้ผมเล่าเรื่องร่องเท้าคู่นั้นให้กับแม่ฟัง แม่ไม่สามารถจดจำร่องเท้าคู่นั้นได้แล้ว เพราะแม่ชราเหลือเกิน แม่ครับ...ผมอยากบอกกับแม่ว่า ผมรักแม่ที่สุดในโลก แม่คือพระผู้ให้ของผม ความรักของผมจะอยู่เคียงข้างแม่ตลอดไป...ถ้าชาติหน้ามีจริง ผมขอให้ตัวเอง ได้มองเห็นใบหน้าของแม่สักครั้ง...

นิทานเรื่องความเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ความรักของแม่ คือสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับลูก พระผู้ให้ฉัน ไม่ได้อยู่ไกลจากตัว
ของเราเลย เพราะแม่...คือผู้หญิงคนหนึ่งที่ทำให้กำเนิดชีวิตและทุกสิ่งแก่เรา...

ชื่อ นาย นิมิตร นามสกุล กิณันติ ชั้น ปีที่1 คณะ/สาขาวิชา นิติศาสตร์

สถานศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง โทรศัพท์ 086-3691365 E-Mail the_lovely_snowwhite@ hotmail.com

นิทานเรียงความ หัวข้อ “ แม่ คือ พระ...ผู้ให้ ”

โดยเนื้อหามุ่งสะท้อนความเป็นผู้ให้ของแม่โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน

กาลครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ ในชุมชนแออัดแห่งหนึ่งในเมืองหลวงอันศิวิไลซ์ มีแม่แมวกับลูกแมวตัวหนึ่งอาศัยอยู่ แม่แมวจะคอยบอกวิธีให้ลูกหาอาหาร และสอนการต่อสู้ให้ลูกรู้จักเอาตัวรอดจากสัตว์อื่นที่ตัวใหญ่กว่า แต่ลูกแมวก็น่าสนใจ เอาแต่เล่นสนุกไปวันๆ ได้แต่รอคอยอาหารจากแม่แมว

วันหนึ่งลูกแมวนั้นได้ไปคาบลูกนกตัวน้อยเข้ามาในบ้าน ลูกแมววางเจ้าลูกนกไว้ตรงหน้าแม่แมว เจ้าลูกนกได้อ่อนวอนขอให้ไว้ชีวิตคน แลกกับการที่แม่แมวสามารถขอพรใดๆ ก็ได้ 3 ข้อ ทั้งแม่แมวและลูกแมวต่างก็ไม่เชื่อลูกนก ลูกนกจึงบอกให้ลูกแมวลองขอพรดู ลูกแมวคุ้ยแกล แล้วก็ตัดสินใจขอพรไปว่า “ขอให้มียาอาหารมากองอยู่ตรงหน้า โดยที่อาหารนั้นจะไม่มีวันเสียหรือสูญหายไป” ไม่ทันขาดคำ ลูกนกก็เสกให้มียาอาหารมากมายมากองอยู่ตรงหน้าแม่แมว เมื่อเห็นดังนั้น แม่แมวจึงขอพรข้อที่ 2 ออกมาว่า “ถ้าเกิดเหตุอันตราขยันใดขึ้น ขอให้ลูกแมวยู่อรอดปลอดภัย” ลูกแมวได้ยินคำขอของแม่แมวก็นั่งโวยวายออกมา “ทำไมแม่ถึงขอแบบนี้ ข้าอยากได้ของเล่น อยากได้เพื่อนเล่นเยอะๆ” ลูกแมวโมโหจนเถียง “พรข้อสุดท้าย ข้าจะเป็นคนขอเอง” แม่แมวได้ยินแบบนี้ก็ได้แต่ส่ายหน้าอย่างระอาใจ ขณะเดียวกันก็มีสุนัขตัวใหญ่เดินผ่านมาได้กลิ่นของอาหารวิเศษนั้น เจ้าสุนัขเฝ้ามองอย่างใจเย็น และเมื่อสบโอกาสเจ้าสุนัขก็รีบกระโจนเข้าไป หมายจะแย่งอาหารจากลูกแมว แต่ไม่ทันที่จะเข้าถึงตัวลูกแมว แม่แมวก็นั่งมาขวางหน้า พร้อมกับตะปบด้วยกรงเล็บที่งอกของเจ้าสุนัขร้าย แม่แมวได้ร้องตะโกนให้ลูกแมวหนีไป ส่วนเจ้าสุนัขร้ายก็กระโจนเข้าขย้ำแม่แมว พัดแม่แมวเหวี่ยงไปมา จนแม่แมวนั้นหลุดออกจากปากของเจ้าสุนัข ไปตกอยู่ที่ถังไม้เก่าๆ

เมื่อคิดว่าปลอดภัยจากเจ้าสุนัขแล้ว ลูกแมวจึงออกจากที่ซ่อนและร้องเรียกหาแม่ แต่ก็หาแม่ไม่เจอ ตอนนั้นลูกแมวทั้งเหนื่อย ทั้งหิว เจ้าลูกแมวก็นึกถึงแม่ของมันมาก จึงออกเดินไปตามท้องถนนเพื่อตามหาแม่ จนค่ำมืดแล้วก็ยังไม่เจอ มันเดินกลับบ้านอย่างสิ้นหวัง ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความคิดถึงแม่ แม่แมวที่นอนหายใจรวนรินได้ยินเสียงลูกแมวเข้า ก็พยายามเปล่งเสียงร้องออกมา ลูกแมวเมื่อได้เห็นแม่แมวในสภาพสะบักสะบอม ก็เข้าไปเลียตามบาดแผลให้แม่แมวถามลูกแมวอย่างแผ่วเบาว่า “ลูกปลอดภัยดีใช่ไหม? ดีแล้ว” สิ้นคำแม่แมวก็นั่งใจ ลูกแมวได้แค่ร้องครวญครางเรียกแม่ของมัน มันคิดถึงพรที่แม่แมวเคยขอให้มันอยู่รอดปลอดภัย กว่าที่จะเข้าใจความหวังดีของแม่ก็สายเสียแล้วหรือนี้ทันใดนั้นลูกนกก็ปรากฏตัวอีกครั้งเพื่อให้พรข้อที่ 3 กับลูกแมว ลูกแมวดีใจมาก และได้ขอพรข้อสุดท้ายว่า “ขอให้ได้สิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิตกลับคืนมา เราขอให้แม่ของเราฟื้นกลับมา” ทันใดนั้นเองแม่แมวก็นั่งขึ้นมามีชีวิตอีกครั้ง ตั้งแต่นั้นมาลูกแมวก็นั่งยิ้ม ไม่เกียจคร้าน และทำหน้าที่ดูแลแม่ของมันอย่างมีความสุข

นิทานเรียงความเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า แม่คือสิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิตของลูก แม้แต่ชีวิตแม่ก็ยอมเสียสละให้ลูกได้

๓๘

ชื่อ น.ส.พิมพ์กัญญา แสนสุวรรณ ชั้นปีที่ 2 คณะ/สาขาวิชา คณะวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์
สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โปรแกรมเทคโนโลยีการสื่อสารมวลชน
สถานศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี โทรศัพท์ 083-4606124 E Mail a.suntary@gmail.com

นิทานเรียงความ หัวข้อ “ แม่ คือ พระ...ผู้ให้ ”

โดยเนื้อหามุ่งสะท้อนความเป็นผู้ให้ของแม่โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน

กาลครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ ในไร่ส้มปลอดสารพิษแห่งหนึ่ง มีนกพิราบน้อยตัวหนึ่งส่งเสียงร้อง จิบ จิบ เรียกร้องหาแม่ด้วยความหิวโหย “แม่จ๋า หนูหิวจังเลย” แม่คนที่กำลังบินวนไปวนมาก็ได้ยินเสียงร้องของลูก มันจึงรีบบินไปหาอาหารให้ลูกนก แต่ทว่าในไร่ส้มแห่งนี้กลับไม่มีเมล็ดธัญพืชสักเม็ด หรือแม้แต่ศัตรูพืชอย่างหนอนก็ไม่มี จะมีก็แต่เพียงผลส้มที่ชาวไร่ปลูกไว้เพื่อเก็บผลผลิตเท่านั้น “ลูกจ๋า รอแม่เดี๋ยวเดียว แม่จะเอาส้มมาให้ลูกกินนะ” และเมื่อเมื่อนกคิดได้ดังนั้น มันจึงใช้ปากจิกเข้าไปที่ผลส้ม เพื่อนำเนื้อส้มและน้ำส้มไปให้ลูกนกได้มากที่สุด เพราะมันหวังให้ลูกนกอิ่มท้อง ไม่หิวโหย “แม่มาแล้ว” ลูกนกร้องออกมาด้วยความดีใจเป็นที่สุดเมื่อเห็นแม่นกบินกลับมาสู่รัง แต่เมื่อลูกนกเห็นว่าแม่เอาเนื้อส้มและน้ำส้มมาให้ก็ไม่พอใจ เพราะมันเบื่อกินส้มเหมือนเดิม ทุกวันๆ มันจึงตะโกนว่ากล่าวแม่ว่า “นำเบื่อกินส้มอีกแล้ว หาอย่างอื่นให้กินไม่ได้หรือไง แม่ก็รู้ว่าหนูชอบข้าวเปลือก” แม่จึงพูดกับลูกนกว่า “ก็มันไม่มีอย่างอื่นนี่ลูก นี่แม่ก็ต้องเสี่ยงกับการถูกจับ เพราะแม่ทำผลผลิตเขาเสียหาย เพื่อให้ลูกอิ่มนะ” ลูกนกกลับไม่สนใจในคำพูดของแม่นกและยังคงต้องการกินอย่างอื่นอยู่ต่อไป แต่ด้วยความที่เป็นแม่ที่รักและเป็นห่วงลูก แม่จึงออกหาข้าวเปลือกจากสถานที่ใกล้ๆ ไร่ส้ม ซึ่งก็คือ โรงสีข้าว ซึ่งในขณะที่แม่นกกำลังเก็บคุนข้าวเปลือกไว้ในกระฟุ้งแก้ม และไม่ทันได้ระวังตัวนั้น เสียงปืนก็ดังขึ้น ๒ นัด “ปัง ปัง” และเมื่อสิ้นเสียงปืน แม่ก็สิ้นลมหายใจทันที ส่วนลูกนกที่กำลังรอแม่นกไปหาอาหารก็หิวจนตาลาย มันจึงกินเนื้อส้มและน้ำส้มที่แม่นกหามาให้ในตอนแรกจนหมด และมันก็พลอยหลับไป จนรุ่งสางมันก็ไม่เห็นแม่นกข้างกายของมัน และมันก็ได้ยินเสียงจ๊อกแจ๊กจอบของนกพิราบตัวอื่นที่เป็นเครือญาติของมันพูดคุยกันถึงนกพิราบตัวหนึ่ง ซึ่งถูกคนงานในโรงสีข้าวฆ่าตาย เพราะนกพิราบตัวนั้นเข้าไปขโมยข้าวเปลือกในโรงสี “สมควรแล้ว เข้าไปทำไมในโรงสี ทั้งๆ ที่รู้ว่าอันตราย” นกพิราบหนุ่มพูด “ไปสู่สุคติเถอะนะ เดี่ยวฉันจะดูแลลูกแก่ให้เอง” นกพิราบอีกตัวพูดขึ้นบ้าง ลูกนกจึงถามขึ้นด้วยความสงสัยว่า “มีเรื่องอะไรกันหรืออะ” “ก็แม่แกนะสิ ลูกจ๋าเมื่อวานนี้ แกยังไม่รู้หรือ” นกพิราบหนุ่มรีบตอบลูกนกทันที และเมื่อลูกนกได้ยินดังนั้นก็ตกใจสุดขีด พร้อมกับอุทานออกมาว่า “ไม่นะ... แม่จ๋า ! ” แล้วก็หมดสติไป

นิทานเรียงความเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า **ลูกไม่ควรมองข้ามความรัก ความห่วงใยของแม่ เพราะท่านทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อลูกด้วยใจ โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน**

ชื่อ น.ส.ณัฐธิดา โลกศกระวี ชั้นปีที่ ๔ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน สาขาวิชาวิทยุและโทรทัศน์

สถานศึกษา: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต โทรศัพท์: ๐๘๓-๗๘๓-๑๕๖๐

E-Mail: chocolaty_lovely@hotmail.com